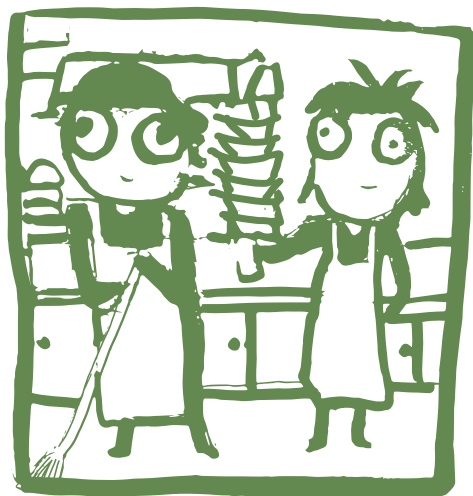


self service

τεύχος 08 _ άνοιξη/καλοκαίρι 2022



ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΣΕΡΒΙΤΟΡΩΝ ΜΑΓΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΥ

Σκυλίτση 10, Εξάρχεια | ssm.info@gmail.com | ssm.espivblogs.net

Συγκυρία κόβιντ: Για ποια υγεία μιλάμε;

Εδώ και δύο χρόνια τώρα, με την άφιξη του κόβιντ, παράλληλα με τις πρωτοφανείς απαγορεύσεις, βιώνουμε και την πλήρη υποτίμησή μας.

Δύο χρόνια, τώρα, πρακτικά ο χρόνος έχει χωριστεί σε δύο εποχές. Κατά την πρώτη, αυτή του λοκντάουν, μας επιβάλλεται οριζόντια επίδομα των 500 ευρώ, που σε καμία περίπτωση δεν αρκεί για να καλύψουμε τις ανάγκες μας – όπως άλλωστε ούτε και ο μισθός μας. Κατά τη δεύτερη, την τουριστική περίοδο, τα «μέτρα» χαλαρώνουν, αλλά εμείς γινόμαστε λάστιχο, αφού η εντατικοποίηση της δουλειάς πυκνώνει πιο πολύ από ποτέ.

Δύο χρόνια, τώρα, βλέπουμε τους μισθούς μας να μειώνονται ακόμα περισσότερο και καθημερινά βιώνουμε πιέσεις για εμβολιασμό. Μεροκάματα κουτσουρεμένα από τα υποχρεωτικά ράπιντ για όσες από εμάς είμαστε ανεμβολίαστες, συνάδελφ@ που απολύθηκαν νύχτα και νομοθέτησα της υποχρεωτικότητας για τους άνω των 60.

Παράλληλα, στην ήδη θεσμοθετημένη συνθήκη υποασφάλισης στον κλάδο, προστίθεται –και μάλιστα εν μέσω καραντίνας- ο νόμος Χατζηδάκη. Εκεί που το κράτος «απλά» έκλεινε το μάτι στα αφεντικά, με τα κλιμάκια ελέγχου να φαντάζονταν σαν θρύλος, αφού ποτέ δεν τα είδε κανένα μας, τώρα κάνει κανόνα για το σύνολο των εργαζομένων τη συνθήκη «πέθανέ τους στη δουλειά» και ποινικοποιεί για ψύλλου πήδημα τις όποιες ενδεχόμενες εναντιώσεις μας.

Σαν να μη φτάνουν όλα αυτά, με το σκανάρισμα των πιστοποιητικών –εκτός από το φόρτωμα μίας ακόμα αρμοδιότητας- μας φοριέται εξαναγκαστικά ο ρόλος μπάτσου, μία θέση που μας βρίσκει παντελώς αντίθετους, αποτελώντας, ταυτόχρονα, έναν ακόμα εκβιασμό για να κρατήσουμε τη δουλειά μας. Ενώ, δε θα μπορούσε να μη σχολιαστεί η έντονη αντίφαση, όπου πελάτες διασκεδάζουν και εμείς τους εξ-υπηρετούμε, αυτή τη φορά, ιδροκονώντας και κάτω από τις μάσκες.

Και όλα τα παραπάνω εμπεριέχουν κυρίως

το βίωμα των ντόπιων, αφού όσα από εμάς δεν έχουμε χαρτιά βρεθήκαμε σε ακόμα δυσμενέστερη θέση αφού δουλεύουμε σε πλήρως ανασφάλιστες συνθήκες και με τον ρατσιστικό οχετό, με πρόσχημα την «υγεία» αυτή τη φορά, να μας περιθωριοποιεί ακόμα περισσότερο.

Όλα αυτά σε ένα πλαίσιο όπου ο κόβιντ εργαλειοποιείται επιβαρύνοντας ακόμα περισσότερο την τάξη μας, προσθέτοντας έναν ακόμα διαχωρισμό, στο ήδη υπάρχον πακέτο φύλου-καταγωγής-ηλικίας-εμφάνισης, αυτού του υγειονομικού μας στάτους. Προσθέτοντας στις πλάτες μας το βάρος της «ατομικής ευθύνης», σε μία προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της υγείας, με εμάς να καλούμαστε να συνεχίσουμε να εργαζόμαστε σε άθλιες συνθήκες όπου τα σώματά μας τσακίζονται καθημερινά. Και όλα αυτά για την «προστασία της υγείας μας». Τόσα χρόνια όμως κανένα αφεντικό ή κράτος δεν ενδιαφέρθηκαν για αυτή την «υγεία». Για ποια υγεία μιλάμε λοιπόν;

Για επικοινωνία στέλνετε στο mail:

ssm.info@gmail.com

Το σωματείο στο internet:

ssm.espivblogs.net

Το σωματείο στο facebook:

facebook.com/somateio.servitoron.mageiron

@ Χρησιμοποιούμε τη γλώσσα χωρίς αποκλεισμούς ή αυθαίρετα συμπεράσματα για να συμπεριλάβουμε όσο το δυνατόν περισσότερα φύλα. Αποφασίσαμε να χρησιμοποιούμε το σύμβολο «@» για να αντικαταστήσουμε το σημείο εκείνο που οι καταλήξεις δίνουν τον έμφυλο προσδιορισμό. Το «@» είναι ένα σύμβολο που σε υποχρεώνει να σταματήσεις. Σε υποχρεώνει να κάνεις μια παύση όταν διαβάζεις και να σκεφτείς, τι και γιατί.

Ακρίβεια, μια ακόμα επίθεση στην τάξη μας

Με φόντο την εδώ και μια δεκαετία συνεχή και βίαιη υποτίμηση της εργασίας στον κλάδο του επισιτισμού, όπως και παντού που έφερε σοβαρές μειώσεις στους πραγματικούς μισθούς, μαύρη εργασία, εξοντωτικά ωράρια και εργοδοτικούς εκβιασμούς, φτάσαμε να οργανώνεται σήμερα η περαιτέρω έμμεση μείωση των μισθών μας. Οι γενικευμένες αυξήσεις τόσο στα ενοίκια, στις τιμές των βασικών προϊόντων και ρεύματος, ενώ έχουν από πίσω τους μια σειρά αιτιών διαφορετικής φύσης, συναντιούνται σε ένα σημείο. Είναι ξεκάθαρες επιθέσεις στα εργατικά υποκείμενα προς όφελος των αφεντικών. Είτε μιλάμε για ιδιοκτήτες ακινήτων που συνεχίζουν να πλουτίζουν στις πλάτες μας, είτε μιλάμε για αφεντικά κάθε οικονομικής κλίμακας που θέλουν να διατηρούν τα κέρδη τους στα ίδια επίπεδα, είτε μιλάμε για εταιρείες παραγωγής ενέργειας και τα κερδοσκοπικά παιχνίδια που παίζουν, ο κοινός παρονομαστής είναι ότι τη κρίση τους καλούμαστε να πληρώσουμε για άλλη μια φορά εμείς.

Όπως στην αυγή της κρίσης το 2008, η υποτίμηση της εργασίας, που ήταν ένα από τα βασικά ζητούμενα, κρύφτηκε πίσω από οικονομικούς όρους, όπως το περίφημο δημοσιονομικό χρέος, έτσι και σήμερα η έμμεση μείωση των μισθών μας μέσω της ακρίβειας κρύβεται πίσω από όρους όπως ο πληθωρισμός, η αυτορρύθμιση της αγοράς και οι γεωπολιτικοί συσχετισμοί. Συνθήκες που παρουσιάζονται ως φυσικά φαινόμενα, τα οποία «η κοινωνία» σύσσωμη πρέπει να υπομείνει. Όλη η αφήγηση περί φυσικών φαινομένων, αποπροσανατολίζει από το πραγματικό επίδικο που δεν είναι άλλο από τη σε βάρος μας μετακύλιση της διατήρησης των κερδών των αφεντικών μας.

Αν το νομοσχέδιο Χατζηδάκη είναι μια ευθεία επίθεση στο κόσμο της εργασίας, η ακρίβεια είναι άλλη μια όψη του ίδιου νομίσματος και καμία πενιχρή αύξηση στους μισθούς μας, της τάξεως του 9,7% δεν θα της αλλάξει πρόσημο.



Ως παραγωγοί του πλούτου δε θα ανεχθούμε κανένα περιορισμό των αναγκών μας. Σε μια εποχή όπου τα τεχνολογικά μέσα έχουν εξελιχθεί σε τέτοιο βαθμό, που επιτρέπουν την παραγωγή των απαραίτητων αγαθών σε λιγότερο χρόνο, η διαρκής υποτίμηση μας προς όφελος των αφεντικών είναι ένας ξεκάθαρος παραλογισμός. Σε αυτό το πλαίσιο δεν θα έπρεπε να μας αρκεί η κατάργηση των αντίστοιχων άρθρων που επιτρέπουν το ξεπέρασμα του οκταώρου, αλλά να διεκδικούμε μείωση του, με ταυτόχρονες αυξήσεις στους πραγματικούς μισθούς μας. Ο μόνος δρόμος για να πετύχουμε τέτοιου είδους διεκδικήσεις είναι μέσα από την οργάνωση στους χώρους δουλειάς μας, στα σωματεία μας, στις γειτονιές μας και σε πολιτικές ομάδες. Ο μόνος δρόμος για να βγούμε από αυτή τη κατάσταση και να μη μας κυριεύσει η μιζέρια και η πτοπάθεια, είναι να οργανώνουμε τις απαντήσεις μας απέναντι στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση που συντελείται σε βάρος μας.

Την ακρίβεια να τη πληρώσουν αυτοί που τη δημιουργούν.

**Δε μας αξίζει ζωή με όρους απλής επιβίωσης.
Τα διεκδικούμε όλα γιατί όλα είναι δικά μας.**

Κοινωνική ασφάλιση:

Μια ιστορία αγώνων και διεκδικήσεων

Η ιστορία της κοινωνικής ασφάλισης ξεκινάει να απασχολεί το πολυεθνικό (έλληνες, μακεδόνες, τούρκοι, εβραίοι κ.α.) εργατικό κίνημα στην Ελλάδα στις αρχές του 20ου αιώνα.

Το πρώτο φλέγον ζήτημα ήταν ότι εάν έμενες άνεργο ουσιαστικά το εισόδημά σου μηδενιζόταν ακαριαία. Για χρόνια η αλληλεγγύη μεταξύ των εργατριών μέσω των διαφόρων ταμείων αλληλοβοήθειας έσωζε την κατάσταση.

Την ίδια περίοδο, σε διάφορες περιοχές του πλανήτη (γερμανία, ρωσία και αλλού) το εργατικό κίνημα έβαζε επαναστατικά θεμέλια, κέρδιζε μεγάλες ή μικρές μάχες ενάντια στα συμφέροντα των αφεντικών.

Έτσι, εν μέσω σκληρών και άγριων απεργιών, δημιουργίας και δυναμώματος εργατικών κέντρων, οργάνωσης στα σωματεία, συγκρούσης με απεργοσπάστες και χωροφυλακή, το κράτος ανάγει το ζήτημα της ασφάλισης από «επιχειρησιακό» ζήτημα σε «εθνικό». Ουσιαστικά, αποτέλεσε τον ρυθμιστή του ανταγωνισμού μεταξύ εργατικής τάξης και αφεντικών, βλέποντας τα συμφέροντά όλων τους να κινδυνεύουν από μία δυνατή και οργανω-

μένη εργατική τάξη.

Άλλωστε, η ταξική σύγκρουση -μέχρι και σήμερα- αφορά την κοινή στάση κράτους και αφεντικών απέναντι στους/τις εργαζομένους/ες ώστε να διαφυλαχθούν τα συμφέροντά τους.

Η σημασία της κοινωνικής ασφάλισης δεν αφορά τη «μακρινή» σύνταξη. Παράλληλα έχουμε ασφαλιστική κάλυψη, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, σύνταξη λόγω ζητήματος υγείας.

Φυσικά, η εξέλιξη των ασφαλιστικών ταμείων που κερδήθηκαν τότε, είναι πάνω κάτω γνωστή σε όλα μας. Με τη «συνεχή κρίση» τα χρήματα των εργαζομένων ουσιαστικά «επενδύθηκαν» σε ομόλογα ή δόθηκαν απευθείας στις τράπεζες που «κινδυνεύαν», ώστε να επιβιώσει το καπιταλιστικό σύστημα.

Το να αγωνιστούμε να μην πληρώσουμε όλες αυτές τις κινήσεις φαίνεται μονόδρομος. Όλα αυτά που φαίνονται ότι μας χαρίστηκαν, έχουν κερδηθεί με αγώνα. Έτσι, με αγώνα θα τα διεκδικούμε συνέχεια. Γιατί, θέλουμε αξιοπρεπείς για τις ανάγκες μας παροχές υγείας, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, μείωση των ορίων συνταξιοδότησης.



«ΤΙ ΤΑ ΘΕΛΕΤΕ ΤΑ ΕΝΣΗΜΑ;»

Όταν τα ΑΦΕΝΤΙΚΑ νοιάζονται για το «καλό» μας και μας χαρίζουν γενναιοδωρα συμβουλές όπως:

- «έλα μωρέ, τί σε νοιάζουν εσένα τα ένσημα, ακόμη νέα είσαι!»
- «σιγά μην πάρεις ποτέ σύνταξη»
- «να πώ ότι υπάρχει σωστή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, με χαρά να στα κολλήσω»
- «χωρίς ένσημα, αλλά στο χέρι ζεστά μετρητά, περισσότερα από αυτά που παίζουν στην πιάτσα»
- «δε βγαίνει το μαγαζί και αν σου βάζω τα ένσημα, θα κλείσουμε»



Τότε ΕΜΕΙΣ απαντάμε πως ΤΑ ΕΝΣΗΜΑ:

- κατακτήθηκαν, όπως και όλα τα δικαιώματά μας, με τις θυσίες και το αίμα εργατών και αγωνιστριών της τάξης μας. Η υπεράσπιση των ενσήμων, δεν αφήνει χώρο στην εξαφάνισή τους.
- δηλώνουν την κοινωνική μας σχέση με τα αφεντικά. Είμαστε εργάτες/τριες και εργαζόμαστε για να βιοποριζόμαστε.

□ μάς κάνουν ορατά εργαζόμενα στον εργασιακό χάρτη, που είναι γεμάτος εκμετάλλευση. Διεκδικούμε, λοιπόν, όλα και ολόκληρα τα ένσημά μας, γιατί με αυτόν τον τρόπο κατοχυρώνουμε την αναρρωτική άδεια, την αποζημίωση σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος ή την άδεια μητρότητας σε περίπτωση εγκυμοσύνης.

□ πιστοποιούν και αποδεικνύουν το αληθές πρόγραμμά μας, δηλαδή τις ακριβείς ώρες και μέρες που εργαζόμαστε.

□ μάς προστατεύουν από τα αφεντικά. Δυσκολεύονται περισσότερο να μας διώξουν από την εργασία μας. Ακόμα και αν μας απολύσουν ανάλογα με τον χρόνο εργασίας και τον αριθμό ενσήμων μας, δικαιούμαστε αποζημίωση και επίδομα ανεργίας.

□ μάς εξασφαλίζουν την ιατροφαρμακευτική και την υγειονομική μας περίθαλψη. Με τα ένσημα εξαγοράζουμε το δικαίωμα της περίθαλψής μας.

□ καθορίζουν το πότε θα βγούμε στη σύνταξη και το ύψος αυτής.

□ είναι απαραίτητα σε περίπτωση που υπάρξει μη αναστρέψιμο πρόβλημα υγείας, το οποίο δεν θα μας επιτρέψει την επιστροφή στην εργασία μας. Σε αυτήν την περίπτωση δικαιούμαστε αναπηρική σύνταξη.

□ ο αριθμός τους καθορίζει το ύψος των μισθών μας, τα επιδόματα τα οποία δικαιούμαστε, όπως το εποχικό επίδομα και τα δώρα χριστουγέννων και πάσχα.

**ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ**

**ΤΑ ΕΝΣΗΜΑ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΤΣΕΠΕΣ**

Όλα «νόμιμα» vs 5€ στο χέρι

Διαφορετικά πακέτα ασφάλισης

Ανάλογα με τη φύση της δουλειάς μας υπάρχουν διαφορετικές κατηγορίες ασφάλισης (όπως τα βαρέα και ανθυγιεινά) που καθορίζονται από την επικινδυνότητα και την καταπόνηση των σωμάτων μας την ώρα της δουλειάς και διαμορφώνουν:

- Το πακέτο ιατροφαρμακευτικής κάλυψης (πχ περισσότερες φυσικοθεραπείες ή άλλες εξετάσεις)
- Τις ασφαλιστικές μας αποδοχές για τη σύνταξη.
- Τον αριθμό ενσήμων για σύνταξη.

Πολύ συχνά τα αφεντικά μας δηλώνουν διαφορετική ειδικότητα από αυτή που δουλεύουμε. Αυτό το κάνουν για να γλιτώσουν λεφτά από τις ασφαλιστικές εισφορές αλλά και από τον μισθό καθώς οι διαφορετικές ειδικότητες έχουν άλλο ωρομίσθιο και βρίσκονται σε άλλο πακέτο ασφάλισης.

Έτσι, όταν τα αφεντικά μας δηλώνουν μπουφέ αντί για σέρβις, παίρνουμε μικρότερο ωρομίσθιο και σε περίπτωση που εργαζόμαστε για τις μισές τουλάχιστον βάρδιες μας νύχτα χάνουμε τα βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα που δικαιούμαστε ως σερβιτόρες για την εργασία τη νύχτα.

Ωρομίσθιο υπαλλήλου	Ωρομίσθιο εργάτη/τριας
Μεικτό: 4,30€ Καθαρό: 3,70€	Μεικτό: 4,80€ Καθαρό: 4,10€

Ενδεικτικά το ωρομίσθιο υπαλλήλου και εργάτη/τριας

Τι μας συμφέρει; Μαύρα ή όλα τα ένσημα

Για αρκετά συνάδελφα η πρόταση των αφεντικών για 5€/ώρα φαίνεται δελεαστική καθώς ο κατώτατος είναι ξεφτίλα και φαίνεται να παίρνουν έτσι περισσότερα λεφτά στο χέρι.

Παρακάτω κάναμε τους υπολογισμούς για να δούμε αν πραγματικά κάτι τέτοιο μας συμφέρει. Για το παράδειγμά μας χρησιμοποιήσαμε μια συνηθι-

σμένη συνθήκη στον κλάδο, δηλαδή 5ήμερη-8ωρη εργασία που εμπεριέχει νύχτα και Κυριακές για τη χρονική περίοδο ενός έτους.

Υπολογισμός με 5€ την ώρα «μαύρα»	Υπολογισμός με πλήρη ασφάλιση και κατώτατο μισθό εργάτη/τριας
Ωρομίσθιο: 5€ Ημερομίσθιο: 40€ Μηνιαίο: 800€ Ετήσιο : 9.600€	Ωρομίσθιο*: 5,20€ Ημερομίσθιο*: 41,90€ Μηνιαίο: 838,10€ Ετήσιο: 12.918,70€

* Το ωρομίσθιο και το ημερομίσθιο προκύπτουν ως μέσος όρος από τις προσαυξήσεις για την εργασία τη νύχτα (+25%) και την Κυριακή/Αργία (+75%) με βάση το κατώτατο ωρομίσθιο εργάτη (4,1€ καθαρό). Το ετήσιο εισόδημα προκύπτει από τον μισθό, το δώρο Χριστουγέννων και Πάσχα, από τις αποδοχές άδειας και επιδόματος άδειας.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε ότι με κατώτατο μισθό και όλα τα ένσημα βγάζουμε 3.318,70€ περισσότερα τον χρόνο! Ένα μέσο ωρομίσθιο με πλήρη ασφάλιση είναι 5,2€ (πάνω από τα 5€) και τη διαφορά κάνουν τα δώρα και τα επιδόματα που ανεβάζουν το εισόδημά μας σε ετήσιο επίπεδο. Επίσης το να δουλεύουμε ανασφάλιστα σε καμία περίπτωση δεν μας συμφέρει αφού σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος, ασθένειας κλπ δεν είμαστε καλυμμένα και θα χρειαστεί να βάλουμε λεφτά από την τσέπη μας. Καταλαβαίνουμε ότι οι «συμφωνίες» των αφεντικών δεν μας συμφέρουν καθώς βασίζονται στην άγνοιά μας πάνω στα εργατικά μας δικαιώματα και σε αυτή την περίπτωση πάντα βγαίνουμε χαμένα.

Γιατί υπάρχει μαύρη εργασία;

Αντιλαμβανόμαστε ότι η μαύρη εργασία υπάρχει γιατί προφανώς συμφέρει τα αφεντικά αλλά ουσιαστικά το κράτος είναι αυτό που την επιτρέπει και τη ρυθμίζει. Από τη μία η λογική λέει ότι από τη μαύρη εργασία το κράτος ζημιώνεται αφού δεν μπαίνουν χρήματα στα ασφαλιστικά ταμεία από εισφορές, φορολόγηση εισοδήματος κ.ο.κ. Από την άλλη όμως το κράτος προωθεί την ιδιωτικοποίηση της υγείας και εξυπηρετεί τα συμφέροντα των αφεντικών. Έτσι, με το να μην κάνει ελέγχους τους κάνει δώρο την υποτιμημένη εργασία μας. Επίσης είναι μια βολική κατάσταση για το κράτος καθώς επιτρέπει σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις να επιβιώνουν «απασχολώντας» εργαζόμενους που αλλιώς θα ήταν άνεργοι και πετυχαίνει παράλληλα μια εικονική μείωση της ανεργίας.

Τι μπορούμε να κάνουμε για να πολεμήσουμε τη μαύρη εργασία;

Διεκδίκηση μέσα στον χώρο της δουλειάς.

Μέσα από τους αγώνες μαθαίνουμε τα εργασιακά μας δικαιώματα, χτίζουμε σχέσεις με τα συνάδελφα, εμπιστευόμαστε τις δυνάμεις μας, σπάμε τον φόβο απέναντι στο αφεντικό και θέτουμε συνολικότερα μια βάση για να βελτιώσουμε τις συνθήκες εργασίας μας στο τώρα αλλά και να αναπτύξουμε την ταξική συνείδηση συνολικότερα. Είτε είναι συλλογικός, είτε ατομικός ο αγώνας, είτε είμαστε ή όχι στο σωματείο για να διεκδικήσουμε τα ένσημά μας χρειάζεται να κρατάμε αποδεικτικά από τις ώρες που δουλεύουμε (τιμολόγια, φωτογραφίες προγράμματος, συνομιλίες κλπ).

Καταγγελία στον ΕΦΚΑ-Προσφυγή στα δικαστήρια
Ως σωματείο, στηρίζουμε τις διεκδικήσεις του κάθε μέλους με τα μέσα που έχουμε (παρεμβάσεις, αφίσες κλπ). Είμαστε εκεί στην κάθε υπόθεση και πιέζουμε τις υπηρεσίες καθώς αρκετές φορές συ-

ναντάμε προβλήματα (φιλοεργοδοτική συμπεριφορά, γραφειοκρατικά εμπόδια).

Απεργίες - Κινητοποιήσεις

Στόχος μας ως σωματείο είναι να μπορούμε να οργανώνουμε τις διεκδικήσεις μας και σε συλλογικό κλαδικό επίπεδο με τη μορφή παρεμβάσεων στον ΕΦΚΑ με σκοπό να πιέσουμε τον φορέα αλλά και με αιτήματα, όπως την ένταξη του κλάδου στα βαρέα και ανθυγιεινά, που απευθύνονται στο κράτος βάζοντας τα μέσα από τις κινητοποιήσεις και τις απεργίες μας.

Πως σπάμε τον φόβο για να διεκδικήσουμε.

Καταλαβαίνουμε ότι ο φόβος της διεκδίκησης δεν έχει να κάνει μόνο με τον δικό μας κλάδο. Αυτά που συνήθως μας κρατάνε πίσω από το να διεκδικήσουμε στη δουλειά μας είναι το ότι μπορεί απολυθούμε, να στοχοποιηθούμε και να μην βρισκόμαστε δουλειά, ή να χειροτερέψουν τελικά οι συνθήκες εργασίας καθώς η καθημερινή τριβή με τα αφεντικά σε μικρά ή μεγάλα μαγαζιά μπορεί να είναι πολύ ψυχοφθόρα. Είναι όλοι οι λόγοι που τα αφεντικά μας πατάνε, μας διαιρούν και μας εκβιάζουν.

Από την εμπειρία μας βλέπουμε ότι τη μεγαλύτερη διαφορά την κάνει το να μην είμαστε μόνα μας. Είτε με το να είμαστε κοντά με τα συνάδελφα στη δουλειά, είτε μέσα από την οργάνωσή μας στο σωματείο, καταλαβαίνουμε τι σημαίνει συλλογική δύναμη. Έχουμε βρεθεί μέσα ή έξω από τα μαγαζιά που δουλεύουμε να αγωνιζόμαστε μαζί με συνάδελφα και νικήσαμε αγώνες που μόνα μας δεν θα καταφέρναμε. Ακόμα και αν δουλεύουμε προσωρινά στον κλάδο είναι σημαντικό να οργανωθούμε, καθώς η κάθε μια από εμάς συμβάλει στη διαμόρφωση των γενικότερων συνθηκών εργασίας. Μπορεί να μην είναι πάντα το ζητούμενο να φτάσουμε σε σύγκρουση αλλά να χτίσουμε τα βασικά: **κανένα μόνο απέναντι στ' αφεντικά.**

Τον εκβιασμό τα αφεντικά τον λένε «συμφωνία»

Κάθε φορά που ψάχνουμε δουλειά στον κλάδο αντιμετωπίζουμε την ίδια κατάσταση. Μαύρα λεφτά στο χέρι, μισά ή λιγότερα ένσημα, κλεμμένα δώρα, επιδόματα καθώς και ανύπαρκτες προσαυξήσεις, άδειες. Αυτός είναι ο γενικός κανόνας με ελάχιστες εξαιρέσεις.

Απο τη πρώτη συνέντευξη τα αφεντικά μας αξιολογούν με βάση την καταγωγή, το φύλο, την ηλικία και την εμφάνιση για να δουν πόσο τους παίρνει να μας κόψουν λεφτά και ένσημα καθώς και για να μας φορτώσουν με παραπάνω αρμοδιότητες. Αυτό παρουσιάζεται απο τα αφεντικά ως «συμφωνία». Μια «συμφωνία» που δεν είναι ποτέ υπέρ μας γιατί μεροληπτεί ώστε τα αφεντικά να δώσουν όσο το δυνατόν λιγότερα λεφτά μεγαλώνοντας τα κέρδη τους, ενώ εμείς υποχρεωνόμαστε να τη δεχτούμε απλά και μόνο για να έχουμε δουλειά.

Ως συμφωνία θα μπορούσε να οριστεί η κατάληξη μιας επί ίσοις όρους διαπραγμάτευση, κάτι που δεν συμβαίνει καθώς τα αφεντικά θέτουν όλους τους όρους με βάση το συμφέρον τους και έτσι καλούμαστε ή να πούμε ναι ή να μείνουμε χωρίς λεφτά. Έτσι και αλλιώς η σχέση αφεντικού – εργάτη/εργάτριας, είναι μια σχέση εξουσίας και μέσα σε αυτή δεν μπορεί να υπάρξει συμφωνία με ίσους όρους. Συνεπώς μιλάμε ξεκάθαρα για εκβιασμό και όχι για συμφωνία.

Και όταν, λοιπόν, ξεκινήσουμε τη δουλειά τα αφεντικά είναι αυτά που πρώτα αθετούν την υποτιθέμενη «συμφωνία» και μας κάνουν λάστιχο ανάλογα τις ανάγκες του μαγαζιού. Μας βάζουν να δουλέψουμε περισσότερες ώρες ή μας κόβουν μεροκάματα με τη δικαιολογία ότι το μαγαζί « δεν βγαίνει και όλα πρέπει να βάλουμε πλάτες αφού εδώ είμαστε μια παρέα /μια οικογένεια /συνεργάτες». Εμάς όμως καθόλου δεν μας νοιάζει αν βγαίνει ή δεν βγαίνει το αφεντικό, δουλεύουμε για να ζήσουμε και να καλύπτουμε τις ανάγκες μας και όχι για να γεμίζουμε τις τσέπες τους.

Απέναντι στο ηθικό δίλημμα περί αθέτησης

συμφωνίας που μπαίνει απο τα αφεντικά αλλά και από μερικούς συναδέλφους μας, εμείς απαντάμε: δεν αναγνωρίζουμε καμία συμφωνία με τα αφεντικά. Έχουμε το δικαίωμα ανά πάσα στιγμή να διεκδικήσουμε όχι μόνο τα νόμιμα αλλά και καλύτερες συνθήκες εργασίας γενικότερα.

Εθέλουμε ένσημα για όλες τις ώρες που δουλεύουμε, θέλουμε πλήρη εργασιακά δικαιώματα, θέλουμε μισθό με βάση τις ανάγκες μας και όχι τα ψίχουλα που μας πετάνε τα αφεντικά.

**ΜΗΝ ΑΦΗΝΕΙΣ ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΝΑ ΣΕ ΚΛΕΒΕΙ
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥΣΑΙ:**

**2 μέρες άδεια
μετ' αποδοχών**

+

2 μέρες επίδομα αδείας

**για κάθε 25 πραγματοποιηθέντα
μεροκάματα**

Απέναντι στις ατομικές λύσεις προτάσσουμε τις συλλογικές διεκδικήσεις, οργανωνόμαστε στους χώρους δουλειάς και στα σωματεία βάσης. Απέναντι στα αφεντικά, στεκόμαστε στο πλευρό των συναδέλφ@ν μας. Συζητάμε τα προβλήματα στους χώρους εργασίας και τις ανάγκες μας, ενδυναμώνομαστε και διεκδικούμε όλα μαζί καλύτερες συνθήκες και τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Σ' αυτό τον κόσμο που τα αφεντικά μας θέλουν μόνες για να μπορούν να μας επιβάλλουν τους εκβιασμούς τους εμείς αντιστεκόμαστε και διεκδικούμε συλλογικές λύσεις για όλες, όλους, όλα μας.